Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 21. Warszawa, dnia 30 czerwca 1935 r. Rok XVIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 34 — 35.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 43 — 44.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 137 — 143.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

109.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 26 czerwca 1935 r.

w sprawie programu Śledczej szkoły fachowej dla szeregowych.

Na podstawie art. 43 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Program Śledczej szkoły fachowej dla szeregowych obejmuje następujące przedmioty:

I. Przedmioty ogólno-policyjne.

Ilość godzin na jedną komp.

1. Prawo karne materjalne i formalne . . . 75
2. Służba śledcza (instrukcja — wydanie K. G. z 1929 r.) 15

a) organizacja: Centrala Służby Śledczej, urzędy śledcze, wydziały śledcze, ich kompetencje terytorjalne i rzeczowe. Urząd Śledczy m. st. Warszawy. Laboratorjum policyjne: Biuro rejestracyjne, czynności i biurowość. Gazeta Śledcza. Listy gończe. Daktyloskopja (stacje daktyloskopijne, centrala służby daktyloskopijnej, registratura monodaktyloskopijna). Fotografja (centralny rejestr fotograficzny, album przestępców, zasady układu). Międzynarodowa służba informacyjna. Dossiers. Psy policyjne. Muzeum kryminalne. Znaczki służby śledczej. Areszty policyjne (regulamin dla klucznikόw, warty i aresztantów);

b) przepisy biurowe dla urzędów i wydziałów śledczych.

3. Instrukcja służbowa i rozkazy oraz okólniki K. G., dotyczące służby śledczej 20
4. Medycyna kryminalna 20
5. Terenoznawstwo (czytanie map) łącznie z ćwiczeniami w terenie . . . 30
6. Krótka broń palna łącznie ze strzelaniem 30
7. Ćwiczenia sprawności fizycznej . . 35
8. Dżiu-dżitsu (Jiu-Jitsu) i boks . . . 35
9. Stronnictwa polityczne i ruch zawodowy. 30

II. Służba Śledcza.

A. Część ogólna.

Ilość godzin na jedną komp.

1. Służba śledcza, wiadomości ogólne 30
2. Dochodzenia 20

Wszczęcie sprawy. Dochodzenie policyjne w trybie art. 245 i 257 K. P. K. Dochodzenie w trybie art. 20 przep. wprow. K. P. K. Ustalenie istoty czynu przestępnego. Zbieranie dowodów winy. Badanie świadków i podejrzanych. Odszukiwanie i zabezpieczanie śladów. Dowody rzeczowe. Wyśledzenie i ujęcie przestępcy. Przekazanie sprawy władzom sądowo prokuratorskim.

2a. Taktyka dochodzenia w wypadkach śmierci człowieka, uszkodzenia cielesnego, przestępstw przeciwko własności, pożaru i klęsk elementarnych 20

2b. Taktyka dochodzenia i czynności śledczych na terenach kolejowych w wypadkach katastrof kolejowych . . . 4

3. Psychologja zeznań 20
4. Logika 20
5. Służba rozpoznawcza 30

Antropometrja. Portret pamięciowy. Daktyloskopja. Wiadomości ogólne. Przyrządy. Wzory linij papilarnych. Cechy charakterystyczne. Monodaktyloskopja. Fotografja. Międzynarodowa służba rozpoznawcza. Pościg i międzynarodowa współpraca kryminalna.

6. Nierząd, narkotyki 10

Nadzór nad prostytucją. Zwalczanie handlu żywym towarem. Konwencje międzynarodowe. Ustawy i rozporządzenia obowiązujące. Policja kobieca w Polsce i zagranicą. Walka z pornografją. Zwalczanie handlu narkotykami.

7. Emigracja 3

Emigracja. Zwalczanie nielegalnego werbunku emigrantów i agitacji emigracyjnej, główne linje przejazdu emigrantów, rola policjanta w opiece nad emigrantami. Walka z żebractwem i włóczęgostwem.

8. Działalność antypaństwowa 14

Szpiegostwo. Dywersja. Sabotaż. Taktyka partyj wywrotowych.

9. Psy policyjne 5
10. Ćwiczenia praktyczne spostrzegawczości i rozwiązywanie teoretyczne przypadków kryminalnych łącznie z użyciem psa policyjnego 45
11. Zmiany powierzchowności 10

B. Technika służby śledczej.

1. a) Identyfikacja śladów broni, narzędzi, pocisków i t. d. 10

b) Daktyloskopja (daktyloskopowanie, klasyfikacja, rejestracja)—ćwiczenia praktyczne 25

	Ilość godzin na jedną komp.
c) Badania fałszerstw: a) dokumentów, b) pieniędzy metalowych i banknotów	30
d) Ekspertyza pisma maszynowego i ręcznego (metoda graficzno-porównawcza, grafometrja)	10
e) Utrwalanie i zabezpieczanie śladów oraz opakowywanie dowodów rzeczowych	20
2. Pomoc techniki:	
a) Fizyka.	15
b) Chemja	15
c) Fotografja	40
Nauka fotografji i zdjęcia (fotografja zwłok, fotografja miejsca przestępstwa i t. d.), fotochemja, mikrofotografja, fototechnika kryminalna. Fotografja metryczna.	
d) Nauka o materjałach wybuchowych wraz z zasadniczemi wiadomościami o maszynach piekielnych i t. d. oraz ich unieszkodliwianie	6
e) Towaroznawstwo i technologja .	10
f) Zasady księgowości handlowej .	10
g) Środki łączności	30

III. Ćwiczenia praktyczne.

Ćwiczenia praktyczne (po zakończeniu kursu) w Urzędzie Śledczym na m. st. Warszawę. 117

§ 2.

Sposób oceny postępów w nauce ma się odbywać tak samo, jak w normalnych szkołach fachowych dla szeregowych z tem, że do przedmiotów grupy „A", przewidzianej w § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. o wyszkoleniu zawodowem oraz o zasadach doszkalania szeregowych Policji Państwowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 77) zaliczyć należy przedmioty wymienione w części II „Służba Śledcza" „A" i „B" programu.

Z przedmiotów, wymienionych pod „A" w cz. II programu ocena ma mieć miejsce przynajmniej dwukrotnie w ciągu kursu, o ile na przedmiot przypada ponad 40 godzin, a jeden raz, o ile na przedmiot przypada od 10 — 40 godzin.

Z przedmiotów, wymienionych pod „B" część II programu ocena ma mieć miejsce przynajmniej jeden raz w ciągu kursu za wyjątkiem przedmiotu, wskazanego w p. 2 c, z którego to przedmiotu ocena ma mieć miejsce przynajmniej dwukrotnie.

Grupę „B" stanowić mają przedmioty, wymienione w cz. I programu.

Z przedmiotów tej grupy ocena ma mieć miejsce przynajmniej jeden raz w ciągu kursu.

Przedmioty, wchodzące w skład grupy „A" i „B" części II mają być traktowane oddzielnie.

§ 3.

Każdy szeregowy, kończący kurs z wynikiem dodatnim, a więc z oceną końcową co najmniej dostateczną, otrzymuje potwierdzenie tego na piśmie w postaci świadectwa szkolnego.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 kwietnia 1931 r. w sprawie programu Śledczej szkoły fachowej dla szeregowych (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 72), zmienione rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 27 maja 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 8, poz. 89).

Za MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

(—) T. Krychowski

PODSEKRETARZ STANU

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

110.

OKÓLNIK Nr. 34

z dnia 19 czerwca 1935 r.

o głośnikach radjowych w przedsiębiorstwach gastronomicznych.

(Nr. AA. 27-b-41)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Wobec niejednolitej praktyki władz administracji ogólnej w związku z wątpliwościami, czy ustawianie głośników radjowych w przedsiębiorstwach gastronomicznych, a w szczególności w kawiarniach i restauracjach, należy uważać za publiczne przedsięwzięcie rozrywkowe w rozumieniu art. 1 prawa z 27.X.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 632), wymagające osobnego zezwolenia — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Cytowany art. 1 nie zawiera wyraźnych wskazówek dla rozstrzygnięcia tej kwestji. Natomiast § 11 rozporządzenia wykonawczego z 28.XII.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 801), przekazujący powołanym władzom adm. ogólnej prawo udzielania pozwoleń na drobniejsze przedsięwzięcia rozrywkowe, wspomina m. in. o „ustawianiu w miejscach publicznych . . . . głośników".

Należy stwierdzić, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, formułując wymieniony przepis, miało na myśli ustawianie głośników nie w lokalach gastronomicznych, jako stanowiących t. zw. „lokale publiczne" — a tylko w „miej-

scach publicznych" w ściślejszem znaczeniu, t. j. na placach, skwerach, ulicach, w pasażach i t. p., czemu dało wyraz przez odrębne terminologiczne ujęcie kwestji ustawiania głośników.

Kierując się tą intencją, nie należy wymagać pozwoleń na ustawianie głośników w kawiarniach, restauracjach i innych lokalach publicznych.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

111.

OKÓLNIK Nr. 35

z dnia 27 czerwca 1935 r.

w sprawie dostarczania bibljotekom druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji.

(Nr. A. A. 20—22).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia z dnia 9 lutego 1934 r. w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 137), t. j. z dniem 2 marca 1934 r. straciły częściowo moc obowiązującą dotychczasowe przepisy ustawowe, o ile dotyczyły one obowiązku dostarczania bezpłatnych egzemplarzy druków bibljotekom publicznym, natomiast przepisy te zachowały moc obowiązującą w stosunku do egzemplarzy obowiązkowych druków w nowem ciaśniejszem pojęciu, t. j. egzemplarzy dostarczanych przez zakłady drukarskie władzom administracji ogólnej dla celów nadzoru prasowego (dwa egzemplarze druku, nie będącego czasopismem i 3 egzemplarze czasopisma).

Ponieważ praktyka wykazuje, że niektóre zwłaszcza mniejsze zakłady drukarskie nie dostarczają bibljotekom należnych im egzemplarzy druków, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, aby powiatowe władze administracji ogólnej:

1) dostarczyły w terminie do dnia 31 lipca b. r. Bibljotece Narodowej w Warszawie i terytorjalnie właściwym bibljotekom okręgowym wykaz zakładów drukarskich, istniejących w poszczególnych powiatach, a następnie o wszelkich zmianach, zaszłych w tym wykazie, natychmiast zawiadamiały wymienione bibljoteki; wykaz taki powinien zawierać co najmniej nazwę firmy i jej adres, imiona i nazwiska właściciela oraz zarządzającego i ich adresy,

2) pouczyły zarządzających zakładami drukarskiemi o ich obowiązkach w zakresie dostarczania egzemplarzy druków bibljotekom w ogólnej ilości najwyżej 10-ciu egzemplarzy (art. 3 ustawy z dnia 18.III.1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 347),

3) z urzędu kontrolowały zakłady drukarskie w zakresie wypełniania przez nie obowiązku w stosunku do bibljotek.

O ile chodzi o druki, wydawane w Państwie, a odbite zagranicą, należy zastosować wskazówki, zawarte wyżej w punktach 2) i 3) w stosunku do znanych władzom nakładców takich druków.

Skutkiem zmian przepisów ustawowych straciły moc obowiązującą okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 3.VIII.1927 r. Nr. 146 i z dnia 23.VIII.1927 r. Nr. 154 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 242) oraz z dnia 21.V 1928 r. Nr. 82 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 243).

Natomiast zachowały częściowo moc obowiązującą okólniki N-ry 443 i 146 z 1921 r. 267 z r. 1928 wraz z uzupełniającem go pismem okólnem z dnia 12.II.1929 r. Nr. Ol 160/1 oraz Nr. 46 z r. 1929, zamieszczone w Zbiorze Zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stronicach 240—245, o ile te okólniki dotyczą dostarczania egzemplarzy obowiązkowych władzom administracji ogólnej (a więc z wyłączeniem egzemplarzy bibljotecznych). Zachował nadto moc obowiązującą okólnik Min. Spraw Wewn. z dnia 8.XI.1927 r. Nr. 189 (Zb. Zarz. Min. Spraw. Wewn. str. 39) w zakresie obdzielania wydawnictwami urzędowemi bibljotek nie objętych rozporządzeniem z dnia 9 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 137).

Z uwagi na doniosłość dokładnej ewidencji druków, wydawanych w Państwie dla celów naukowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oczekuje ścisłego wykonania niniejszego zarządzenia.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

112

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 czerwca 1935 r.

w sprawie ograniczenia zużycia znaczków pocztowych do urzędowych przesyłek listowych.

(Nr. GB. 48-30).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Nader ograniczony budżet wydatków rzeczowych (Działu 2 — województwa i starostwa), obejmuje niewspółmierne do ogółu tych wydatków obciążenie za znaczki pocztowe do urzędowych przesyłek listowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych znaczkami temi obsługuje samorząd terytorjalny oraz 5 zespolonych resortów. Zużycie znaczków samorządu i resortów zespolonych wynosi ponad 80% całkowitego zapotrzebowania urzędów wojewódzkich.

Likwidacja należności za znaczki wynosi 100.000 zł. miesięcznie.

Tak znaczny wydatek miesięczny siłą rzeczy musi wpływać na niekorzystny rozdział miesięcznych kredytów, przeznaczonych na inne cele doniosłego znaczenia dla normalnego urzędowania województw i starostw jak np. na środki lokomocji, remonty pomieszczeń, utrzymanie porządku, materjały i przybory, podróże służbowe i t. p.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo prosi P. Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o osobiste zainteresowanie się racjonalną gospodarką znaczkami pocztowemi w celu osiągnięcia najdalej posuniętej oszczędności w zużyciu tych znaczków zwłaszcza przez urzędy samorządu terytorjalnego i resortów zespolonych.

W pierwszym rzędzie winien być położony nacisk na jak najszersze wykorzystanie uprawnienia, przewidzianego w § 7 rozporządzenia Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448).

Osiągnięte oszczędności na zużyciu znaczków pocztowych pozwolą Ministerstwu na wydatniejsze uwzględnienie ważnych potrzeb w zakresie wydatków rzeczowych.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

113.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 czerwca 1935 r.

o przedłużeniu odroczenia służby wojskowej z tytułu studjów b. uczniów katolickich seminarjów duchownych

(Nr. Wojsk. B. 3-8-2).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W pewnym przypadku powstała kwestja, czy byłym uczniom katolickich seminarjów duchownych, zaliczonym w swoim czasie do pospolitego ruszenia bez broni na podstawie art. 57 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym można udzielać przedłużenia odroczenia służby wojskowej w myśl art. 64 tej ustawy jeśli po wystąpieniu z seminarjum duchownego rozpoczęli studja określone w p. p. 1 i 2 § 235 rozp. wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

W myśl art. 64 ustawy i § 235 rozp. wyk. z przedłużenia odroczenia służby wojskowej mogą korzystać osoby wymienione w art. 63 p. 2, t. j. te, które korzystały już z odroczenia służby wojskowej z tytułu studjów określonych w § 235 rozp. wyk. i które udowodnią, że tych studjów (§ 236) nie ukończyły w 23-m roku życia.

Z pośród osób zatem, które utraciły ulgę z art. 57 ustawy, mogą korzystać z przedłużenia odroczenia służby wojskowej w myśl art. 64 ustawy i § 235 rozp. wyk. tylko te osoby, które po zaliczeniu do kat. A. w trybie art. 58 korzystały z odroczenia służby wojskowej i z tytułu studjów określonych w p. p. 1 i 2 § 235 rozp. wyk. do 1 lipca tego roku kalendarzowego w którym kończą 23 lata życia.

Jeżeli więc dana osoba wskutek przekroczenia tej granicy wieku nie jest już uprawniona do korzystania z odroczenia służby wojskowej to tem samem nie może ona korzystać z przedłużenia odroczenia tej służby chociażby jej studja były objęte p. 1 lub 2 § 235 rozp. wyk.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Ponadto otrzymują:

Ministerstwo Spraw Wojskowych
Departament Uzupełnień — do wiadomości,
Ministerstwo Spraw Zagranicznych
Departament Konsularny — do wiadomości.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 19 czerwca Nr. 43 Rok 1935

Poz. 286. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1935 r. o zniesieniu ekspozytur Starostwa Grodzkiego w Łodzi.

Poz. 287. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o zmianie rozporządzenia z dnia 31 marca 1934 r. o ustanowieniu i zakresie działania Komisji Kwalifikacyjnej dla robotników portowych przy Urzędzie Morskim, tudzież o trybie zaliczania w poczet robotników portowych.

Poz. 288. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 czerwca 1935 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 1933 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji taksometrów nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy.

Poz. 289. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 czerwca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 czerwca 1934 r. o rozszerzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 1 w wierszu 6 i 7 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 czerwca 1934 r. o rozszerzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 484) wyrazy „od 16 października do 31 maja" zastępuje się wyrazami „od 1 października do 31 maja i od 16 lipca do 15 sierpnia".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 290. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 6 czerwca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za scalenie gruntów i znoszenie służebności oraz za odrysy dowodów pomiarowych.

Na podstawie art. 15 ust. (2) i art. 17 ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 40, poz. 364) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Wysokość i zasady wymiaru.

Oddział 1.

Scalenie gruntów.

§ 1. (1) Za wykonanie scalenia gruntów pobiera się następujące opłaty w stosunku do 1 ha gruntów:

1) na obszarze województwa kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, warszawskiego, zachodniej części województwa białostockiego (powiaty: augustowski, łomżyński, ostrołęcki, ostrowski, suwalski, szczuczyński i wysokomazowiecki), południowej części województwa wołyńskiego (powiaty: dubieński, horochowski, krzemieniecki, rówieński, włodzimierski, zdołbunowski oraz część powiatu łuckiego, położona na południe od linji kolejowej Kowel — Równe) — z pomiarem starego stanu posiadania 23 zł, bez tego pomiaru — 17 zł;

2) na obszarze województwa nowogródzkiego, poleskiego, wschodniej części województwa białostockiego (powiaty: białostocki, bielski, grodzieński, sokólski i wołkowyski), południowo-zachodniej części województwa wileńskiego (powiaty: mołodecki, oszmiański, święciański i wileńsko-trocki), północnej części województwa wołyńskiego (powiaty: kowelski, kostopolski, lubomelski, sarneński oraz część powiatu łuckiego, położona na północ od linji kolejowej Kowel — Równe) z pomiarem starego stanu posiadania 20 zł, bez tego pomiaru — 15 zł;

3) na obszarze północno-wschodniej części województwa wileńskiego (powiaty: brasławski. dziśnieński, postawski i wilejski) — z pomiarem starego stanu posiadania 18 zł, bez tego pomiaru — 13 zł;

4) na obszarze województwa krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — z pomiarem starego stanu posiadania 35 zł, bez tego pomiaru — 22 zł;

5) na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego — z pomiarem starego stanu posiadania 40 zł, bez tego pomiaru — 25 zł.

(2) Dla gruntów, które w związku ze scaleniem będą objęte pomiarami, lecz same nie będą scalane, dla gruntów, które już poprzednio były objęte postępowaniem scaleniowem na innym obszarze scalenia, jako grunty t. zw. „różniczan", i zostały z tego tytułu obciążone opłatami oraz dla gruntów, niezdatnych do uprawy polowej, o ile stanowią one więcej niż 15% łącznego obszaru gruntów, posiadanych przez uczestnika scalenia, ustala się zamiast stawek, określonych w ust. (1), stawki następujące:

1) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 1) i 2) — z pomiarem starego stanu posiadania 8 zł, bez tego pomiaru — 6 zł;

2) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 3) — z pomiarem starego stanu posiadania 6 zł, bez tego pomiaru — 4 zł;

3) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 4) — z pomiarem starego stanu posiadania 14 zł, bez tego pomiaru — 9 zł;

4) na obszarze, wymienionym w ust. (1) pkt. 5) — z pomiarem starego stanu posiadania 16 zł, bez tego pomiaru — 11 zł.

§ 2. Opłaty, określone w § 1, obejmują wykonanie w związku ze scaleniem ekspertyz i projektów meljoracyjnych i hydrotechnicznych wraz z kierownictwem i dozorem technicznym przy wykonywaniu robót.

§ 3. (1) Opłaty, określone w § 1, nie obejmują należności, które uczestnicy scalenia obowiązani są uiścić tytułem zwrotu wydatków specjalnych, a w szczególności:

1) kosztów zastępczego wykonania świadczeń w naturze (art. 13 ust. (3) ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o przeprowadzaniu meljoracji przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 320), w brzmieniu rozporządzenia z 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 620);

2) kosztów zamknięcia regulacji hipotecznej (art. 46 ust. (4) ustawy o scalaniu gruntów);

3) kosztów dostarczenia dokumentów (§ 26 rozporządzenia z dnia 27 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 763);

4) kosztów materjałów, niezbędnych do wykonania robót meljoracyjnych a niedostarczonych przez zainteresowanych.

(2) Należności z tytułów, wymienionych w ust. (1), ustala się w wysokości faktycznie poniesionych wydatków.

§ 4. (1) Opłaty i należności za wykonanie scalenia gruntów ponoszą posiadacze gruntów, objętych obszarem scalenia, a jeżeli grunty te stanowią własność Skarbu Państwa, instytucji

prawa publicznego lub innej osoby prawnej — władza lub organ, pod których zarządem dany grunt się znajduje.

(2) W przypadku współwłasności lub współposiadania gruntów scalanych (art. 20 ust. (4) ustawy o scalaniu gruntów) za całość opłat i należności, wymierzonych na dane gospodarstwo, odpowiada współwłaściciel lub współposiadacz, reprezentujący pozostałych w postępowaniu scaleniowem, bądź też którykolwiek z pozostałych współwłaścicieli lub współposiadaczy.

(3) Opłaty za wykonanie scalenia wymierza się w stosunku do obszaru gruntów, posiadanych przed scaleniem.

(4) Należności, wymienione w § 3, pobiera się od tych uczestników scalenia, którzy obowiązani byli do czynności, zastępczo za nich wykonanych. Koszty dostarczenia dokumentów pobiera się od zainteresowanych uczestników scalenia w równych częściach, koszty zaś materjałów przy wykonywaniu robót meljoracyjnych — w stosunku do obszaru gruntów posiadanych przed scaleniem.

(5) Jeżeli do obszaru scalenia wchodzą wspólnoty (art. 7 ust. (1) pkt. b) ustawy o scalaniu gruntów), to przypadające na nie opłaty i należności dzieli się proporcjonalnie do udziałów poszczególnych uczestników we wspólnocie i dolicza się do sumy opłat i należności, przypadających na grunty, będące w indywidualnem posiadaniu tych uczestników. Jeżeli udziały we wspólnocie nie są określone, to przypadające na nie opłaty i należności dzieli się proporcjonalnie do obszaru tych gruntów każdego z uczestników scalenia, których posiadanie stanowi tytuł do korzystania ze wspólnoty.

§ 5. Gruntów, znajdujących się pod drogami publicznemi w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6. poz. 32), nie wlicza się do obszaru gruntów, przyjmowanego za podstawę wymiaru opłat.

§ 6. (1) Opłaty za wykonanie scalenia gruntów wymierza się nie wcześniej, niż po ustaleniu stanu posiadania gruntów przed scaleniem (art. 31 ustawy o scalaniu gruntów), najpóźniej zaś w ciągu miesiąca od daty ogłoszenia zamknięcia postępowania scaleniowego (art. 36 pkt. f) ustawy o scalaniu gruntów).

(2) Należności, wymienione w § 3, wymierza się po dokonaniu wydatków, przyczem wymiar może nastąpić w każdym czasie w toku postępowania scaleniowego lub po jego zakończeniu, bądź osobną decyzją, bądź też łącznie z wymiarem opłat za wykonanie scalenia.

§ 7. W toku postępowania scaleniowego, a przed dokonaniem wymiaru opłat, mogą być wymierzane zaliczki na poczet opłat. Suma wymierzonych zaliczek nie może przekraczać 60% sumy opłat, jakie według przybliżonych obliczeń przypadną na danego uczestnika scalenia przy ostatecznym wymiarze opłat; przed ustaleniem starego stanu posiadania przybliżonych obliczeń dokonywuje się na podstawie prowizorycznej listy uczestników scalenia (art. 16 ustawy o scalaniu gruntów) lub na podstawie danych, zebranych przez mierniczego w myśl art. 28 ust. (1) pkt. h) ustawy o scalaniu gruntów).

§ 8. (1) W toku postępowania scaleniowego, a przed dokonaniem wymiaru opłat, mogą być wpłacane na poczet opłat zaliczki dobrowolne. Właściwa władza (§ 25 ust. (4)) może odmówić przyjęcia zaliczki ze względu na zbyt niską sumę zaliczki w stosunku do wysokości przewidywanych opłat. Zaliczki mogą być wpłacane przez uczestników scalenia indywidualnie lub grupami, jak również mogą być wpłacane na rachunek uczestników scalenia przez związki komunalne, instytucje kredytowe i t. p. Wpłacający zaliczki winni określić w jaki sposób wpłacone sumy należy zaliczyć na rachunek poszczególnych uczestników scalenia; w braku takiego określenia wpłacane sumy zalicza się na rachunek wszystkich uczestników scalenia w stosunku do obszaru gruntów, objętych obszarem scalenia.

(2) Jeżeli przy wymiarze opłat okaże się, że wpłacone zaliczki dobrowolne przekraczają należną sumę, nadpłacone sumy zalicza się na poczet nieuiszczonych należności, wymienionych w rozporządzeniu niniejszem, a w braku takich należności zwraca się poszczególnym uczestnikom scalenia.

§ 9. W razie zaniechania rozpoczętego scalenia wskutek uchwały, powziętej przez uczestników scalenia (art. 39 ustawy o scalaniu gruntów), sumy wpłacone z tytułu wymierzonych opłat i należności lub na poczet tych opłat i należności (§ 7 i 8) przez tych uczestników scalenia, którzy powzięli uchwałę, zalicza się na poczet należnych od nich rzeczywistych kosztów, spowodowanych rozpoczętem postępowaniem, które ustala właściwy urząd (§ 25 ust. (1)); pozostałym uczestnikom scalenia zwraca się wpłacone sumy.

Oddział 2.

Zniesienie służebności.

§ 10. Za zniesienie służebności w postępowaniu przymusowem pobiera się następujące opłaty:

1) na obszarze, na którym obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, warszawskiem i w zachodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74) — 12 zł od 1 ha gruntów wydzielonych;

2) na obszarze, na którym obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności w województwie wołyńskiem, poleskiem, nowogródzkiem, wileńskiem i we wschodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 75) — 8 zł od 1 ha gruntów wydzielonych.

§ 11. (1) Opłaty w wysokości, określonej w § 10, pobiera się niezależnie od tego, czy wynagrodzenie za służebności wydzielone indywi-

dualnie dla poszczególnych gospodarstw, czy też na wspólną własność; za dokonanie podziału wynagrodzenia, wydzielonego na wspólną własność, po zakończeniu prac technicznych, związanych z opracowaniem projektu przymusowego zniesienia służebności, osobnych opłat nie wymierza się.

(2) Przy wyznaczaniu wynagrodzenia za zniesione służebności w idealnej części wartości gruntów dziedziny służebnej oraz przy wyznaczaniu wynagrodzenia w gotówce opłat się nie pobiera.

§ 12. Za przymusowy podział gruntów wspólnie użytkowanych (art. 45 i 49 rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności — Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i 75) pobiera się opłaty w wysokości, określonej w § 10, od 1 ha podzielonych gruntów; jeżeli przymusowego podziału dokonywa się w toku zniesienia służebności, opłaty wymierza się w stosunku do łącznego obszaru gruntów, wydzielonych za służebności, oraz gruntów poprzednio wspólnie użytkowanych.

§ 13. Za sporządzenie z urzędu dokumentów pomiarowych w postępowaniu umownem (art. 46 pkt. a) i art. 51 pkt. a) rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności — Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i 75) pobiera się opłaty w wysokości faktycznie poniesionych wydatków.

§ 14. Niezależnie od opłat, przewidzianych w § 10, 12 i 13, pobiera się należności z tytułu zastępczego wykonania świadczeń w naturze (art. 53 ust. (3) i (4) oraz art. 58 ust. (3) i (4) rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności — Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i 75). Należności te ustala się w wysokości faktycznie poniesionych wydatków.

§ 15. (1) Opłaty za zniesienie służebności w postępowaniu przymusowem obciążają dziedzinę władnącą i służebną po połowie.

(2) Jeżeli w postępowaniu uczestniczy, jako właściciel dziedziny służebnej, Skarb Państwa, instytucja prawa publicznego lub inna osoba prawna, opłaty i należności ponosi władza lub organ, pod których zarządem znajdują się grunty, objęte postępowaniem.

(3) Poszczególnych właścicieli (posiadaczy) nieruchomości, wchodzących w skład dziedziny władnącej, obciąża się opłatami w stosunku do obszaru gruntów, wydzielonych za służebności, a jeżeli wynagrodzenie wydzielono na wspólną własność — w stosunku do obszaru gruntów, których posiadanie stanowiło tytuł do wykonywania służebności.

(4) Władza, wymierzająca opłaty, może dokonać podziału opłat i należności pomiędzy właścicieli kilku nieruchomości, wchodzących w skład dziedziny służebnej w stosunku do obszaru posiadanych przez nich gruntów.

(5) Należności z tytułu zastępczego wykonania świadczeń pobiera się od tych właścicieli nieruchomości, wchodzących w skład dziedziny służebnej i władnącej, którzy obowiązani byli do czynności, zastępczo za nich wykonanych.

(6) Opłaty za przymusowy podział gruntów wspólnie użytkowanych (§ 12) wymierza się przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów ust. (1) — (5).

§ 16. Opłaty za sporządzenie z urzędu dokumentów pomiarowych w postępowaniu umownem (§ 13) ponosi strona, obowiązana do poniesienia kosztów w myśl warunków umowy, w braku zaś takiego warunku — obie strony po połowie. Postanowienia § 15 ust. (3) i (4) stosuje się odpowiednio.

§ 17. Opłaty w postępowaniu przymusowem wymierza się po uprawomocnieniu się orzeczenia I instancji, zatwierdzającego projekt zniesienia służebności lub po wydaniu takiego orzeczenia przez władzę II instancji. Opłaty za sporządzenie z urzędu dowodów pomiarowych przy znoszeniu służebności w postępowaniu umownem wymierza się po dokonaniu wydatków. Należności z tytułu zastępczego wykonania świadczeń w naturze wymierza się po dokonaniu wydatków, osobną decyzją lub łącznie z opłatami.

§ 18. Jeżeli w toku postępowania przymusowego strony zawrą umowę, to opłaty pobiera się w stosunku do ilości prac wykonanych w toku postępowania przymusowego, licząc od przystąpienia do opracowania projektu. Przybliżony stosunek prac wykonanych do ogółu prac, związanych z opracowaniem i wykonaniem projektu, ustala władza, wymierzająca opłaty.

Rozdział II.

Terminy płatności.

§ 19. Opłaty za wykonanie scalenia gruntów oraz opłaty za zniesienie służebności rozkłada się najwyżej na pięć rat rocznych. Ilość rat ustala się zależnie od wysokości sumy opłat, tak, aby raty roczne wynosiły co najmniej po 15 zł.

§ 20. (1) Termin płatności pierwszej raty opłat, wymienionych w § 19, ustala się na dzień 1 października lub 1 marca w tem półroczu kalendarzowem, w którem wydano decyzję o wymiarze opłat (§ 25 ust. (1)), a jeżeli ustalony w ten sposób termin płatności przypadałby wcześniej niż w 2 miesiące po wydaniu tej decyzji, to termin płatności pierwszej raty ustala się na dzień 1 marca lub 1 października w następnem półroczu kalendarzowem.

(2) Dla uczestników scalenia, którzy przenoszą w związku ze scaleniem zabudowania, termin płatności pierwszej raty można odroczyć na jeden rok, licząc od terminu, określonego w myśl ust. (1).

§ 21. Należności z tytułu wydatków specjalnych (§ 3 i 14), o ile nie są wymierzane łącznie z opłatami, pobiera się według zasad § 19; terminy płatności można wyznaczać w dowolnych terminach kalendarzowych, przypadających jednak nie wcześniej, niż w miesiąc po

wydaniu decyzji o wymiarze tych należności. Przepis § 20 ust. (2) stosuje się odpowiednio.

§ 22. W razie trudności płatniczych, wynikłych wskutek nieurodzaju, klęsk żywiołowych, śmierci albo ciężkiej choroby płatnika lub członka jego rodziny, można termin płatności odroczyć, nie więcej jednak niż na dwa lata. Sumy, których termin płatności został odroczony, mogą być bądź w całości pobrane w późniejszym terminie, bądź też rozłożone na raty, płatne w okresie odroczenia.

§ 23. Od opłat i należności, rozłożonych na raty, w myśl § 19 i 21, oraz odroczonych w myśl § 22, nie pobiera się odsetek.

Rozdział III.

Zwalnianie od opłat.

§ 24. (1) Zwolnienie od opłat i należności można stosować:

1) gdy płatnik z powodu stałej niezamożności nie jest w stanie uiścić należnych opłat i należności;

2) w razie zaniechania scalenia (§ 9), jeżeli uchwała, powzięta przez uczestników scalenia co do zaniechania postępowania, była uzasadniona ich istotnym interesem gospodarczym;

3) gdy łączna suma opłat lub należności, przypadających na płatnika, nie przekracza 10 zł;

4) gdy należność powstała z tytułu wydatków na materjały przy wykonywaniu robót meljoracyjnych (§ 3 ust. (1) pkt. 4);

5) w przypadkach, uzasadnionych potrzebą wzmożenia akcji scaleniowej na pewnych obszarach.

(2) Wolni są od opłat i należności uczestnicy scalenia, których gospodarstwa wskutek przecięcia granicą wschodnią Państwa stały się karłowate (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o naprawie ustroju rolnego gospodarstw, przeciętych granicą wschodnią Państwa — Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 337).

(3) Zwalnia się od opłat za zniesienie służebności w postępowaniu przymusowem właścicieli (posiadaczy) tych gospodarstw, wchodzących w skład dziedziny władnącej lub dziedziny służebnej, których obszar nie przekracza 15 ha.

Rozdział IV.

Właściwość władz i tryb postępowania.

§ 25. (1) Decyzje co do wymiaru i ustalenia terminów płatności opłat i należności oraz zaliczeń (§ 7) wydaje starosta.

(2) Odroczenie terminów płatności opłat i należności (§ 22) następuje na mocy decyzji wojewody, powziętej na skutek podania płatnika lub osoby interesowanej; podanie należy wnieść do właściwego starosty. Wojewoda może przekazywać starostom decydowanie w sprawach powyższych.

(3) Decyzje w sprawie zwolnienia od opłat i należności (§ 24 ust. (1)) wydaje na wniosek wojewody Minister Rolnictwa i Reform Rolnych. Zwolnienie na zasadzie § 24 ust. (1) pkt. 2), 3), 4) i 5) może nastąpić z urzędu w każdym czasie; zwolnienie na zasadzie § 24 ust. (1) pkt. 1) nastąpić może na skutek podania płatnika, złożonego wojewodzie. Do wydawania decyzyj na podstawie § 24 ust. (1) pkt. 3) i 4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może upoważniać wojewodów, którzy orzekają ostatecznie.

(4) Przyjmowanie zaliczek dobrowolnych (§ 8) należy do wojewody.

§ 26. Wszelkie doręczenia w sprawach, unormowanych § 1 — 25 rozporządzenia niniejszego, dokonywane będą przy odpowiedniem zastosowaniu postanowień art. 51 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) oraz art. 9 rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 lutego 1927 r. o zniesieniu służebności (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 74 i poz. 75).

Rozdział V.

Opłaty za odrysy dowodów pomiarowych.

§ 27. (1) Za sporządzone na żądanie osób interesowanych odrysy lub częściowe wyciągi z planów i szkiców pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego, pobiera się następujące opłaty:

1) jeżeli obszar objęty odrysem nie przekracza 100 ha — opłatę zasadniczą 10 zł, a nadto po 1 zł 50 gr za każde rozpoczęte 10 ha obszaru, objętego odrysem;

2) jeżeli obszar objęty odrysem przekracza 100 ha — opłata zasadnicza wynosi 25 zł; do opłaty tej dolicza się sumę, obliczoną w stosunku 1 zł za każde całe lub rozpoczęte 10 ha obszaru ponad 100 ha.

(2) Opłaty powyższe obejmują sporządzenie na kalce płóciennej lub papierze rysunkowym, niepodklejonym płótnem, jednego odrysu planu lub szkicu wraz z odpisem rejestru pomiarowego.

§ 28. Za odrysy granic lub ciągów poligonowych, sporządzonych na kalce płóciennej lub niepodklejonym płótnem papierze rysunkowym, opłata zasadnicza wynosi 5 zł, a nadto po 15 gr za każdy decymetr kwadratowy zużytej na ten cel kalki lub papieru rysunkowego.

§ 29. Za sporządzenie odrysu na papierze rysunkowym, naklejonym na płótnie, pobiera się opłaty (§ 27) podwyższone o 30%.

§ 30. Za sporządzenie odrysu z pomniejszeniem lub powiększeniem podziałki planu lub szkicu pobiera się opłaty (§ 27) podwyższone o 50%. Podwyższenie opłat za sporządzenie odrysu na papierze, naklejonym na płótnie (§ 29) nie będzie w tych przypadkach stosowane.

§ 31. Za sporządzenie odrysów i odpisów dowodów pomiarowych z przetłumaczeniem te-

kstu oryginału na język polski i zamianę miar dawnych na metryczne pobiera się opłaty (§ 27) podwyższone o 25%.

§ 32. Mierniczowie przysięgli i ich zarejestrowani zastępcy, którzy sami na miejscu sporządzają odrysy, uiszczają 25% opłat, określonych w § 27 i 28.

§ 33. Nie pobiera się opłat:

1) za sporządzenie odrysów dla celów urzędowych przez urzędników technicznych, delegowanych przez inne urzędy państwowe lub władze samorządowe;

2) za sporządzenie odrysów dla celu utworzenia spółek wodnych;

3) za sporządzenie odrysów przez mierniczych przysięgłych w celu wykonywania prac, prowadzonych przez nich z polecenia urzędów, przeprowadzających przebudowę ustroju rolnego.

§ 34. Za sprawdzenie i poświadczenie zgodności z oryginałem odrysu pobiera się opłatę w wysokości 10% opłat, ustalonych w § 27 i 28. Opłatę powyższą pobiera się także za poświadczenie odrysów, sporządzonych w myśl § 32 i 33.

§ 35. Opłaty, przewidziane w rozdziale niniejszym, należy wpłacać do P. K. O. na rachunek Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, a dowód wpłaty należy złożyć urzędowi, który wydaje odrys.

§ 36. Przepisy rozdziału niniejszego nie naruszają obowiązujących przepisów co do bezpłatnego dostarczania operatów pomiarowych dla celów podatkowych (katastru) i ksiąg gruntowych.

Rozdział VI.

Przepisy przejściowe.

§ 37. W sprawach, zakańczanych na podstawie art. 50 ust. (2) pkt. a) ustawy o scalaniu gruntów, opłaty wymierza się w stosunku do obszaru gruntów, otrzymanych w wyniku scalenia, według stawek następujących:

1) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 1) i 2 — 8 zł od 1 ha;

2) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 3) — 6 zł od 1 ha;

3) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 4) — 14 zł od 1 ha;

4) na obszarze, wymienionym w § 1 ust. (1) pkt. 5) — 16 zł od 1 ha.

§ 38. W przypadkach przejęcia prac, powierzonych mierniczym przez rady uczestników scalenia (art. 53 ust. (2) ustawy o scalaniu gruntów), urząd wojewódzki określi ilość i jakość dokonanych prac i ustaloną w ten sposób wartość tych prac zaliczy na poczet opłat, wymierzonych na zasadzie rozporządzenia niniejszego.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 39. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 maja 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat i należności za wykonanie scalenia gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 415), § 8 ust. (2), § 25 ust. (3), § 40, § 60 ust. (3) zdanie pierwsze i § 86 rozporządzenia Ministrów Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 763), § 1 — 13 i 15 — 29 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 21 maja 1927 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat i świadczeń przy znoszeniu służebności w województwie kieleckiem, lubelskiem, łódzkiem, warszawskiem i w zachodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 484), § 1 — 13 i 15 — 29 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 21 maja 1927 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie opłat i świadczeń przy znoszeniu służebności w województwie wołyńskiem, poleskiem, nowogródzkiem, wileńskiem i wschodniej części województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 485), rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 11 października 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa w sprawie wysokości opłat za wykonywanie ekspertyz i projektów technicznych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 808) oraz rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 16 kwietnia 1929 r. w sprawie sposobu pobierania opłat za prace meljoracyjne, dokonywane przy przebudowie ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 295) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dnia 1 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 193).

Poz. 291. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

Poz. 292. Oświadczenie Rządowe z dnia 26 kwietnia 1935 r. w sprawie przystąpienia Polski za W. M. Gdańsk do konwencji z dnia 12 października 1929 r. o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego.

Poz. 293. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 kwietnia 1935 r. w sprawie złożenia dokumentów ratyfikacyjnych bądź przystąpienia niżej wymienionych państw do międzynarodowej Konwencji Telekomunikacyjnej z dnia 9 grudnia 1932 r.

Poz. 294. Oświadczenie Rządowe z dnia 6 maja 1935 r. w sprawie złożenia przez Polskę za W. M. Gdańsk dokumentu ratyfikacyjnego konwencji międzynarodowej z dnia 20 kwietnia 1929 r. o zwalczaniu fałszowania pieniędzy.

Poz. 295. Oświadczenie Rządowe z dnia 21 maja 1935 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do układu między Polską a Wielką Bry-

tanją o traktowaniu komiwojażerów, podpisanego w Warszawie dnia 26 października 1933 r.

Poz. 296. Oświadczenie Rządowe z dnia 31 maja 1935 r. w sprawie przystąpienia Argentyny do konwencji z dnia 13 października 1919 r. urządzającej żeglugę powietrzną.

Poz. 297. Oświadczenie Rządowe z dnia 31 maja 1935 r. w sprawie przystąpienia Turcji do międzynarodowej konwencji z dnia 4 maja 1910 r., dotyczącej zwalczania handlu żywym towarem.

---

z 22 czerwca Nr. 44 Rok 1935

Poz. 298. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. o obowiązku zatrudniania inwalidów wojennych i wojskowych w przedsiębiorstwach państwowych.

Na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 31) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa państwowe obowiązane są zatrudniać na każdych 50 robotników i pracowników umysłowych jednego inwalidę wojennego lub wojskowego, a na każdych 100 — trzech inwalidów o ogólnej utracie zdolności zarobkowej w granicach od 15% do 65%.

§ 2. (1) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwach państwowych, niewymienionych w ust. (2), (3), (4) i (5), przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach pracy tych przedsiębiorstw na obszarze jednego powiatu, a w m. st. Warszawie — w granicach miasta.

(2) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe", przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, z wyjątkiem sezonowych, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie na obszarze całego Państwa.

(3) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwach: „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny", przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w każdem z tych przedsiębiorstw na obszarze całego Państwa.

(4) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach pracy tego przedsiębiorstwa na obszarze poszczególnych Dyrekcyj Okręgów Poczt i Telegrafów.

(5) Za podstawę do obliczania liczby inwalidów wojennych i wojskowych, którzy powinni być zatrudnieni w państwowych przedsiębiorstwach żeglugi morskiej, przyjmuje się ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w zakładach pracy tych przedsiębiorstw, z wyjątkiem osób, należących do obsady statków morskich.

(6) Przez robotników i pracowników umysłowych, o których mowa w ustępach poprzedzających, należy rozumieć osoby zarówno pozostające w stosunku służbowym o charakterze publiczno-prawnym, jak i zatrudnione na podstawie umowy o pracę.

§ 3. Zarząd przedsiębiorstwa państwowego lub miejscowe kierownictwo zakładu pracy tego przedsiębiorstwa obowiązane są w terminie 30 dni od dnia uruchomienia przedsiębiorstwa lub zakładu pracy przesłać właściwej publicznej instytucji pośrednictwa pracy wykaz, zawierający następujące dane:

1) ogólną liczbę robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie lub zakładzie pracy,

2) ogólną liczbę inwalidów wojennych i wojskowych, zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie lub zakładzie pracy,

3) spis imienny zatrudnionych inwalidów z podaniem daty rozpoczęcia pracy przez każdego z nich i przytoczeniem treści orzeczenia komisji rewizyjno-lekarskiej (odwoławczej) oraz

4) liczbę miejsc wolnych dla inwalidów tudzież wyszczególnienie rodzajów pracy, jakie mogłyby być poruczone inwalidom.

§ 4 (1) Po otrzymaniu wykazu miejsc wolnych dla inwalidów, publiczna instytucja pośrednictwa pracy przesyła zarządowi przedsiębiorstwa państwowego lub miejscowemu kierownictwu zakładu pracy listę kandydatów z pośród zarejestrowanych bezrobotnych inwalidów o ogólnej utracie zdolności zarobkowej w granicach od 15% do 65%.

(2) Zarząd przedsiębiorstwa lub miejscowe kierownictwo zakładu pracy zatrudni najpóźniej w terminie 30 dni od otrzymania listy odpowiednią liczbę inwalidów (§ 1), bądź z pośród zarejestrowanych, umieszczonych lub nieumieszczonych na liście, bądź z pośród niezarejestrowanych, i zawiadomi o tem publiczną instytucję pośrednictwa pracy, dołączając spis imienny zatrudnionych inwalidów. Inwalidzie zarejestrowanemu służy pierwszeństwo do zatrudnienia jedynie wówczas, jeżeli posiada on wyższe kwalifikacje zawodowe do wykonywania danej pracy, niż inwalida niezarejestrowany, przy równych zaś kwalifikacjach zawodowych, lub gdy nie są one wymagane — jeżeli za pierwszeństwem przyjęcia takiego inwalidy przemawiają jego stan majątkowy i stan rodzinny.

§ 5. Rodzaj pracy, poruczonej inwalidzie wojennemu lub wojskowemu, powinien odpowiadać jego zdolnościom fizycznym i kwalifikacjom zawodowym.

§ 6. Zarząd przedsiębiorstwa państwowego lub miejscowe kierownictwo zakładu pracy

tego przedsiębiorstwa obowiązane są zawiadomić właściwe publiczne instytucje pośrednictwa pracy o wszelkich zmianach w stanie zatrudnienia, mających wpływ na zatrudnienie inwalidów wojennych i wojskowych, w terminie 14 dni od powstania takiej zmiany, a w szczególności:

1) od wygaśnięcia umowy o pracę, zawartej z inwalidą na czas określony,

2) od wypowiedzenia umowy o pracę, zawartej z inwalidą na czas nieokreślony, z podaniem daty, w której ma nastąpić lub nastąpiło zwolnienie inwalidy,

3) od zwolnienia inwalidy po upływie okresu próbnego lub z powodu rozwiązania umowy o pracę z jego winy,

4) od rozwiązania umowy o pracę z powodu śmierci inwalidy oraz

5) od takiego zwiększenia liczby zatrudnionych robotników i pracowników umysłowych, które stwarza obowiązek zatrudnienia większej liczby inwalidów.

§ 7. (1) Przepisów § 3, 4 i 6 rozporządzenia niniejszego nie stosuje się do zakładów wojskowych, pozostających w zarządzie Ministerstwa Spraw Wojskowych, i przedsiębiorstw skomercjalizowanych, podległych temu Ministerstwu.

(2) Kontrolę nad zatrudnianiem inwalidów w zakładach i przedsiębiorstwach, wymienionych w ust. (1), reguluje w drodze szczegółowych przepisów Minister Spraw Wojskowych.

§ 8. Istniejące w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przedsiębiorstwa państwowe lub ich zakłady pracy powinny dokonać pierwszego zgłoszenia właściwym publicznym instytucjom pośrednictwa pracy danych, wymienionych w § 3, w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 299. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 czerwca 1935 r. o wprowadzeniu w życie na pewnych obszarach Państwa niektórych postanowień ustawy o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

Poz. 300. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 13 czerwca 1935 r. o zasadach i sposobie zarządzania funduszem ochrony rybołóstwa.

Poz. 301. Oświadczenie Rządowe z dnia 1 czerwca 1935 r. w sprawie złożenia przez Australję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 24 czerwca 1926 r., dotyczącej umowy najmu marynarzy.

Poz. 302. Oświadczenie Rządowe z dnia 1 czerwca 1935 r. w sprawie złożenia przez Kanadę dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji z dnia 17 listopada 1921 r. o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 17 czerwca Nr. 137 Rok 1935

z 18 czerwca Nr. 138 Rok 1935

Poz. 166. Okólnik T. 22 Ministerstwa Skarbu z dnia 8 czerwca 1935 r. L. D. IV. 16228/2/35 w sprawie clenia narzędzi kowalskich (poz. 1001 p. 6 T. C.).

z 19 czerwca Nr. 139 Rok 1935

Poz. 167. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1935 r. o uzupełnieniu zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1935 r. w sprawie zawieszenia w urzędowaniu władz Siedleckiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego i mianowania Zarządu Przymusowego tego Towarzystwa.

z 21 czerwca Nr. 140 Rok 1935

Poz. 168. Okólnik T. 21 Ministerstwa Skarbu z dnia 12 czerwca 1935 r. L. D. IV. 17369/2/35 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 948 i poz. 962 tar. cel.).

z 22 czerwca Nr. 141 Rok 1935

z 24 czerwca Nr. 142 Rok 1935

Poz. 169. Okólnik T. 23 Ministerstwa Skarbu z dnia 19 czerwca 1935 r. L. D. IV. 18009/2/35 w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. poz. 841 i 845).

z 25 czerwca Nr. 143 Rok 1935

Sprostowanie.

W piśmie okólnem, ogłoszonem w Nr. 19 Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn. pod poz. 106 na str. 308 prawa szpalta w wierszu 16 od dołu zamiast „14_0“, winno być „140“.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.